

Молочною рікою довго плив:

об мене бились білостегні риби,
стояв нестерпний світ, як круча здіблений,
а попід кручу зяв чорний рів.

Оце. Оце воно. Оце воно —
лиш ти і я. І здіблений, мов круча,
високий світ. Ану ж, тебе я тручу,
аби з тобою запізнати дно,
де літеплена річка молока
потьмариться до вигусклої спеки,
день збрижиться, утеклий і далекий,
і ледве висхла, наче віск, рука
малу об'яснить свічку. Мов живиця,
спижово-згускла обтікає ніч,
по краплі скапуючи.

Хай святиться
ця маячня, що стала при вікні
і білою, мов неміч, головою
об шибу б'ється. Хай святиться сон
і роками проритий, як прокльон,
цей спогад, що спотворений явою.